

der idiotie staat, om in de warrige krans van zijn negen manen behagen te scheppen.

Hij weet vaag wat er van hem gemompeld wordt in het heelal, en voelt zich een lobbies, die niettemin eens, na een groei van aeonen, toch tot zijn verstand komt, de anderen dan opslokt wellicht, of anders ze met een geweldige mep uit elkaar slaat tot wolken van stof. Hij heeft zich alvast in een menigte nevels gehuld, als een bokser in vochtige handdoeken of in bouffantes.

Maar wat men na zorgzaam beschouwen ook van hem heeft vastgesteld, niets daarvan hindert hem, menige nacht te beheersen als tweede na Venus in schittering, vorst van de middernacht, bij wien zelfs Sirius verbleekt. Dat zijn zo z'n heldere ogenblikken.

Zoals een sukkelige dorpsjongen plotseling zich tot een rekenwonder ontpopt, een geniale vioolreus geboren wordt in een werkmansgezin, zo is hij, wanneer hij zijn draai heeft, ons allen een stralende ogenverrukking, een ster van de pralendste soort en een glans-virtuoos, wiens komaf men gemakkelijk vergeet.

9. SATURNUS

Gelijk een dooier in het eiwit, drijft Saturnus in de hagelsnoeren van zijn ring; gelijk een iris blind van staar, gebroken in een oogkas, in een tranenregenboog verzwemt. Of is hij in zijn strokenkrans toch eer een godenhoofd, geheiligd door een nimbus, die van wereldstof verzadigd, wordt omsprongen door tal van Titanen?

Vraagt gij u af, waarom hij juist naar Kronos heet, dit zeldzaam wonder van de buurtschap, dan is 't antwoord:

Wij, wij die zijn kinderen waren, hebben hem verslonden in het ritueel van onze waanzin. Want hij was de brenger van de gouden eeuw, toen vrede heerste, voorspoed alle stemmen lachen deed, de overvloed een zware gang aan vrouwendijen, weke welving aan haar borsten gaf, de korenaren bogen en de wijnstok bijna brak, het vee de heuvels vulde en ziekte ongekend was.

Wij, de dwaas-geworden telgen van een nieuwe tijd, wij hebben hem verjaagd, hem omgebracht toen wij elkander moordden. En de gouden jaren zijn van ons gevloeden; alle eeuwen zijn voortaan van ijzer, schrikgodinnen heersen, zwaard en lans. En in ons binnenst brandt het bloed van Kronos, door zijn kroost verslonden, hij die enkel weldeed.

Nog herinnert ons het wonder van zijn dwaalster aan 't verloren paradijs, dat nimmer weerkeert, waar wij in de korte pauze tussen vete en oorlog, nog van dromen, zonder